

קבה:

העור והרוטב פרק תשיעי חולין

מסורת הש"ס

(6) טיר מט: הלהת
 פ"ג (1) (מספחה ריש פ"ד
 להלת) (2) (ג"ל דמיל),
 (3) (מספחה להלת פ"ט
 ה"ה ע"ג), (4) (כריתות
 פ"א: (5) הלהת פ"ד
 משנה ב, (1) מנלן ש"ן
 עד ג"ה, (1) ע"כ ש"ן
 לש, (8) שטחו ב"ן קורה
 להנדה מהר"ל.

גליון הש"ס

ב"ב קס"ב ר"י וי"ב טומאה
 סבובת. ע"י עירובין דף טז
 ע"ה תוס' ד"ה הרי הוא:

הנהרות מור"ב

רנשבורג
 א"ה ר"ש ד"ה או מ"ה
 ז"ה ו"ב זה עומד תחתיו
 כ"ה הפ"ד ופ"ה מה"ד
 וד"ה אחר:

קצו"ר רש"י

מ"שטיינר, איון בלום

עין משפט נר מצוה

א"ה א"ה מ"ה פ"ג מה"ל
 טומאה מה ה"ל י"ל:
 ס"ב ב"ה פ"ה ט"ה ס"ס
 הלהת ד:

שיטה מקובצת

(א) כבת אחת יד
 אחת נוגעת כאן:
 (ב) הרנוג היינו נמי
 מאהיל: (ג) המסורגין כעין
 שפסוקין המטות: (ד) אם
 שחטן מקורה לחבריה
 נעשו תורה ובטל: (ה) היו
 פרוסים על המת באויר
 שטתן וכו' ופסוק על
 המת: (ו) ועינין אחת
 חיבת חיבת: (ז) להצניע
 בהן אוכלים ומשקים:
 (ח) דאי את ליה טמא
 להו לפרש:

אמר ר' ירמיה רישא בטומאה רצוצה בין ב' פגרים עסקין. הוה מלי
 למיר נטומאה למטה מטפה עסקין כדאמרין כסמוך אלל
 משמעת אלל למעלה מטפה אי נמי לית ליה סכרל דלקמן
 וא"ת אי בטומאה רצוצה דוקא עסקין אמאי נקט כסיפא המשכה ע"י
 דבר אחר טהור ה"ל למינקט אלל אם

הנוגע בחלי וים ומאחיל על חלי וים. צבת אחת ידו"ל נוגעת כאן
 והשניה מאהלת כאן: **או חלי וים מאחיל עליו.** כגון שנתון בקיסם
 ותמוז צבול זה עומד תחתיו א"ל ודבר אחר מאחיל עליו ועל חלי וים
 כגון חלי וים מוטל ע"ג קרקע והוא עומד אללו ודף אחד מאחיל על
 שניהם: **אמאי טהור.** הלא זה אהל
 גמור ועיקר אהל האמור צמורה זה
 הוא כל הצא א"ל אהל (ובדברין זה
 שהבית מאחיל עליו ועל מת כאלו):
רצוצה. כל דבר שאין לו מקום ריח
 קרי רצוצה ופחות מטפה לאו חלל הוא
 ונקרא מה שצמחו לרצוצה: **מגדלים.**
 של עץ: **דכולס נגיעה היא.** אפילו
 הוא מאחיל למעלה מן הכשר הרבה
 כגון שהיו המגדלים גבוהים והטומאה
 למטה והוא מאחיל סמוך לראשיתן קרי
 נגיעה דכיון דלהל"מ היא דטומאה
 רצוצה בוקעת הו' כמנלן דמלי טומאה
 כל חלל שבין שני המגדלים ומאה לא
 דמקיימה לרבי יוחנן: **ומנלן טמא.**
 דמתימתין לרבי יוחנן דלוקי להנוגע
 ג'היינו מאחיל: **פרוד.** קף: **רקע.** עפר
 הגמלא צהרון של מת שהוא רקעניומו
 של מת. ושיעור מלא תרוד הל"מ:
הא לא נגע כפוליה. דהא כל העפר
 אינו מחובר יחד והנוגע בלד זה לא
 נגע בצד זה וכל זה וחד עפרל כאלו
 נפשיה הוא: **אמר אביי.** המאהיל
 למטה מטפה שאין טפה בין ידו לטומאה
 קרי לה אהל נגיעה. ולאביי לא מיתוקמא
 מתימתין כרבי יוחנן דלא מיקרי מאחיל
 נוגע אלל למטה מטפה דהוי נגיעה
 ואכתי הדר דוקיין קמא לדומיה נוגע
 אין אכל מאחיל אהל גירדא למעלה
 מטפה לא ולי דאיכא כוית כהאל נמי
 ליטמא. ואביי לא מהדר לאוקמא לרבי
 יוחנן דהא אביי אוקמה למתימתין צהרון
 זה כוית ובששיפה והכא קא מהדר
 לתרתי מילתיה דרבי יוסף דקמיני גבי
 רקב מגע והאל וקשיא לן הא לא נגע
 בצוליה ומוקי ליה אביי כהאל נגיעה:
רבא אמר אפי' למעלה מטפה אהל
נגיעה. מיקרי ושפיר מיתוקמא מתימי
 כ"י יוחנן ורבי יוסי היא: **כשהמכה.**
 דבר אחר מאחיל עליו ועל הטומאה ולא
 דהוא אינו מאחיל על הטומאה ולא
 הטומאה מאהלת עליו אלל דבר אחר
 ממשיך את הטומאה עליו: **מנא אמרינא**

הנוגע בכחצי זית ודבר אחר מאחיל עליו
 ועל כחצי זית טהור ואי חד שמוא הוא אמאי
 טהור אלא קשיא רישא אמר רבי ירמיה
 בטומאה רצוצה בין ב' מגדלים עסקין ואין
 ביניהן פותח טפה דכולה נגיעה היא ומאן
 תנא דקרי לאהל נוגע ר' יוסי היא ר' דהניא ר'
 יוסי אומר מ"לא תרווד רקב מטמא במגע
 ובמשא ובאהל בשלמא במשא ובאהל הא
 קא טעין ליה לכוליה והא קא מאחיל אכוליה
 אלא נוגע הא לא נגע בכוליה אלא לאו ש"מ
 מאי נוגע מאחיל והא קתני נוגע והא קתני
 מאחיל אמר אביי למטה מטפה אהל נגיעה
 למעלה מטפה אהל גירדא רבא אמר אפילו
 למעלה מטפה נמי נגיעה הוא והיכי דמי
 אהל גירדא בהמשכה אמר רבא מנא אמרינא
 לה ר' דהניא ר' יוסי אומר חבילי מטה וסריגי
 חלונות חוצצין בין הבית לעלייה שלא להכניס
 טומאה לצד שני פרסן על פני המת באויר
 הנוגע כנגד הנקב טמא שלא כנגד הנקב
 טהור ה"ד אילימא למטה מטפה שלא כנגד
 הנקב אמאי טהור מת בכסותו הוא ומת
 בכסותו מטמא אלא לאו למעלה מטפה
 וקא קרי ליה נוגע אמר אביי לעולם למטה
 מטפה ודקאמרת מת בכסותו הוא מת
 בכסותו מבטל ליה האי לא מבטל ליה ותהוי
 כטומאה טמונה בוקעת ועולה קסבר רבי
 יוסי טומאה טמונה אינה בוקעת ומנא
 תימרא ר' דהניא ר' תיבת המגדל שיש בה
 פותח טפה ואין ביציאתה פותח טפה
 טומאה בתוכה הבית טמא טומאה בבית
 מה שבתוכה טהור מפני שדרך טומאה
 לצאת ואין דרך טומאה ליכנס ורבי יוסי
 מטהר מפני שיכול הוא להוציאה לחצאין
 או לשורפה במקומה וקתני סיפא העמידה
 בפתח ופתחה לחוץ טומאה בתוכה הבית
 טהור טומאה בבית מה שבתוכה טהור
 ותני

לה. דאפילו למעלה מטפה קרי ליה רבי יוסף אהל נגיעה: **חבילי**
מטה. המסורגים ושמסורגים מטות כמין קליפה. וכן פריגי חלונות
 שנותנים עינים דקיס או טפי צרול בחלונות צמירוג בקליעה שלא
 יכנס אדם בהן: **חולצין בין כים לעליה.** אם ידו"שטחו מקורה לחבריה
 נעשו תורה ובטל ואין מקבלין טומאה וחולצין בפני הטומאה שלא
 כנס טומאה ללד שני שעליה כלומר לעליה ואע"פ שנקובים הרי אין
 צנקבים פותח טפה וכל נקב העשוי לאויר שיעורו כמנלן אגרוף וכל נקב
 שבין בית לבית או בין בית לעליה שיעורו פחות טפה ואף הנוגע כנגד
 הנקב טהור: **ואהו פורסין על המם באויר.** שנטלו מן המטה כמו שהן
 מסורגות ופורסן על המם באויר: **הנוגע כנגד הנקב טמא.** דעכשיו
 לא נעשו תורה להיות הכל כסחוס לפיכך הנוגע כנגד הנקב טמא שהרי
 מאחיל על המם. שלא כנגד הנקב טהור דחבילים בלא מטה אינן מקבלין
 טומאה הילכך חולצין: **אילימא.** ששוטקן על המם למטה מטפה שאין מהן ולמת טפה: **לא מבטל ליה.** להיות כסותו של מת: **וההו טומאה**
עמונה. אי למטה מטפה עסקין נהי נמי דלא מבטל ליה מיהא טומאה טמונה שאין לה חלל טפה דקרי"ל (אהלת פ"ד מ"ו) בוקעת ועולה
 עד לרקיע א"כ תמלא חליה למעלה מטפה: **סיכא מגדל.** של עץ משטי"ר ועושין ו'אוחו מיתות מיתות קטנות להנציב בהן ו'אכלים
 ומשקים: **שש צב.** כהלל פותח טפה. ה"ג לה צמחה דלהלות שש צב פותח טפה דלא הוא טומאה טמונה: **ואין ביציאה.** צמור פתח אין
 צו טפה: **טומאה בתוכה הכים טמא.** ואע"פ שפתחה קטן כדמפרש טעמא מפני שדרך טומאה ללאת על כרחין טופה ללאת דרך פתח זה
 לפיכך מטמאה מיד דרך יציאתה ומדרכנן: **מה שצבוכה טהור.** הואיל ואין ביציאתה פותח טפה והרי אין סופו להכניס לה מת: **רבי יוסי**
מטהר. כדמפרש דשמן אין סיפה ללאת דרך פתח זה שהיא צב שיעור טומאה שיכול להוציאה לחצאין או לשורפה במקומה: **וקתני סיפא**
העמידה כפתח. וכולה צבית אלל שפתחה לחוץ: **טומאה כפוכה הכים טהור.** דמשום מאי איכא לטמויי הא טומאה אהל ליכא דיש צב
 פותח טפה ולא טמונה היא ומשום יציאה נמי לא מטמיה דהא אין יציאתה לפני:

הנוגע בכחצי זית ודבר אחר מאחיל עליו
 ועל כחצי זית טהור ואי חד שמוא הוא אמאי
 טהור אלא קשיא רישא אמר רבי ירמיה
 בטומאה רצוצה בין ב' מגדלים עסקין ואין
 ביניהן פותח טפה דכולה נגיעה היא ומאן
 תנא דקרי לאהל נוגע ר' יוסי היא ר' דהניא ר'
 יוסי אומר מ"לא תרווד רקב מטמא במגע
 ובמשא ובאהל בשלמא במשא ובאהל הא
 קא טעין ליה לכוליה והא קא מאחיל אכוליה
 אלא נוגע הא לא נגע בכוליה אלא לאו ש"מ
 מאי נוגע מאחיל והא קתני נוגע והא קתני
 מאחיל אמר אביי למטה מטפה אהל נגיעה
 למעלה מטפה אהל גירדא רבא אמר אפילו
 למעלה מטפה נמי נגיעה הוא והיכי דמי
 אהל גירדא בהמשכה אמר רבא מנא אמרינא
 לה ר' דהניא ר' יוסי אומר חבילי מטה וסריגי
 חלונות חוצצין בין הבית לעלייה שלא להכניס
 טומאה לצד שני פרסן על פני המת באויר
 הנוגע כנגד הנקב טמא שלא כנגד הנקב
 טהור ה"ד אילימא למטה מטפה שלא כנגד
 הנקב אמאי טהור מת בכסותו הוא ומת
 בכסותו מטמא אלא לאו למעלה מטפה
 וקא קרי ליה נוגע אמר אביי לעולם למטה
 מטפה ודקאמרת מת בכסותו הוא מת
 בכסותו מבטל ליה האי לא מבטל ליה ותהוי
 כטומאה טמונה בוקעת ועולה קסבר רבי
 יוסי טומאה טמונה אינה בוקעת ומנא
 תימרא ר' דהניא ר' תיבת המגדל שיש בה
 פותח טפה ואין ביציאתה פותח טפה
 טומאה בתוכה הבית טמא טומאה בבית
 מה שבתוכה טהור מפני שדרך טומאה
 לצאת ואין דרך טומאה ליכנס ורבי יוסי
 מטהר מפני שיכול הוא להוציאה לחצאין
 או לשורפה במקומה וקתני סיפא העמידה
 בפתח ופתחה לחוץ טומאה בתוכה הבית
 טהור טומאה בבית מה שבתוכה טהור
 ותני

כול ושם (ב ד"ה הא) מפורש: **קסבר רבי יוסי** טומאה אינה
 בוקעת ועולה. וא"ת אינו מוקמינן לעיל מתימתין כוומיה והא מתימתין
 סבר דבוקעת ועולה דקמיני כקולית סמומה הנוגע צב טמא ואוקמינן
 דמאי נוגע מאחיל וי"ל אע"ג דסבר רבי יוסי טומאה טמונה אינה
 בוקעת מודה בקולית סמומה שטמא כהאל כמו צמח בכסותו דמורה
 רבי יוסי דמטמא: **טומאה בבית מה שבתוכה טהור.** שהמגדל
 חולצין בין הטומאה ובין מה שצמחו דאינו מקבל טומאה דעשוי לנחמ
 הוא: **יבול הוא להוציאה וישורפה** במקומה. נראה דמורה רבי
 יוסי צבא דאמרין צבית דף (ז) המת צבית ולו פתחים הרבה כולן
 טמאים מפני שסוף טומאה ללאת דרך שם דהמם צמח שלם דאין דרך
 לשורפו ולנחתו פחות מכאן:

טומאה הילכך חולצין: **אילימא.** ששוטקן על המם למטה מטפה שאין מהן ולמת טפה: **לא מבטל ליה.** להיות כסותו של מת: **וההו טומאה**
עמונה. אי למטה מטפה עסקין נהי נמי דלא מבטל ליה מיהא טומאה טמונה שאין לה חלל טפה דקרי"ל (אהלת פ"ד מ"ו) בוקעת ועולה
 עד לרקיע א"כ תמלא חליה למעלה מטפה: **סיכא מגדל.** של עץ משטי"ר ועושין ו'אוחו מיתות מיתות קטנות להנציב בהן ו'אכלים
 ומשקים: **שש צב.** כהלל פותח טפה. ה"ג לה צמחה דלהלות שש צב פותח טפה דלא הוא טומאה טמונה: **ואין ביציאה.** צמור פתח אין
 צו טפה: **טומאה בתוכה הכים טמא.** ואע"פ שפתחה קטן כדמפרש טעמא מפני שדרך טומאה ללאת על כרחין טופה ללאת דרך פתח זה
 לפיכך מטמאה מיד דרך יציאתה ומדרכנן: **מה שצבוכה טהור.** הואיל ואין ביציאתה פותח טפה והרי אין סופו להכניס לה מת: **רבי יוסי**
מטהר. כדמפרש דשמן אין סיפה ללאת דרך פתח זה שהיא צב שיעור טומאה שיכול להוציאה לחצאין או לשורפה במקומה: **וקתני סיפא**
העמידה כפתח. וכולה צבית אלל שפתחה לחוץ: **טומאה כפוכה הכים טהור.** דמשום מאי איכא לטמויי הא טומאה אהל ליכא דיש צב
 פותח טפה ולא טמונה היא ומשום יציאה נמי לא מטמיה דהא אין יציאתה לפני: